

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

ΔΙΑΛΟΓΗ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

• • • • •

 κύριος ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΨΗΤΑΡΑΣ, ἄνθρωπος ὑπερήλιξ, πρόσωπον, μακρὸν καὶ κατεγρυπωμένον· φέρει παραγναθίδας πυκνὰς καὶ ἀδρότατον μύστακα καλύπτοντα ὀλοσχερῶς τὸ στόμα· στραβίζει ὀλίγον, ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται μόνον ὡς ὁργίζεται. Ἦτο ἄλλοτε τμηματάρχης, μετὰ τὸν σχηματισμὸν ὅμως τοῦ νέου ὑπουργείου ἐξεφράσθη αὐτῷ πλήρης εὐαρέσκεια καὶ ἀπεστάλη αὐθημερόν οἶκαδε, τοῦθ' ὅπερ οὐδόλως εὐηρέστησεν αὐτῷ, ἐννοοῦντι νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα ἔστω καὶ μετ' ἀνδρῶν ὅλως ἀντιθέτων φρονημάτων. Τελευταία λεπτομέρεια. Ὁ κ. Ψητάρης εἶχε περιουσίαν ἐκ τῆς συζύγου του, ἣν ἀπώλεσε — τὴν περιουσίαν — ἀναμιχθεὶς εἰς ἐπιχειρήσεις γηπέδων. Τώρα ζῇ διὰ τῆς συντάξεώς του ἀναμένων πάντοτε τὴν βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας, τὴν ἐπάνοδον τῶν φίλων του εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἐκ νέου ὑπερτίμησιν τῶν γηπέδων. Εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν φέρων κοιτωνίτην καὶ σκουφον, βλέπει τὴν πυρὰν ἐν τῇ ἐστία καὶ σύρων μέχρις αὐτῆς ἔδραν ρίπτεται εἰς αὐτήν — τὴν ἔδραν — καὶ ἐξαπλοῖ τὰς τε χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἵνα θερμανθῇ.

Ὁ κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μειδίων εὐαρέστως — Ἀνόητος! δὲν ἤρχομένην τόσῃν ὥραν ποῦ ἐπάγωσα μέσα! . . . Τὶ χρὸν εἶνε καὶ τὸ σημερινόν! . . . καὶ αὐτὸ τὸ σπίτι μας εἶνε Σιβηρία! . . . Δὲν ἔχει μία τρύπα γιὰ

θερμάστρα· ὅ τι κάμνει αὐτὸ τὸ τζάκι ἐδῶ... Μὰ εἶνε κι' αὐτὴ ἡ γυναικί μου!... μιὰ φορὰ τὸ μῆνα θὰ τὸ ἀνάψῃ!... Πῶς τὸ ἔπαθε σήμερα;... Τὶ καλὰ ποῦ τὸ ἀνάψε... νὰ ἔχῃ τὴν εὐχὴν μου!... Ἄκουα κ' ἐγὼ κράκ κράκ ἀπὸ μέσα καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἔτρεχεν... Ἦσαν τὰ ξύλα ποῦ ἔκαιαν... καὶ ἐγὼ ἐπάγωνα!... [Βυθιζόμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ νωχελῶς.] Ἐδῶ θὰ μείνω τώρα ἕως ὅτου νὰ καλλιτερεύσῃ ὁ καιρὸς!

Ἡ κυρία ΕΥΑΝΘΙΑ, σύζυγος τοῦ προειρημένου, τὴν μέσῃν ἡλικίαν ὑπερβᾶσα καὶ καταγινομένη νὰ διορθοῖ τὴν φύσιν, ἥτις — ἡ ἀχάριστος — εἶνε ἀδιόρθωτος· πρόσωπον στρογγύλον ὡς πλησιφαῆς σελήνην, ἔχον καὶ λωγάνιον ὑποχρεμάμενον, διῆκον δὲ ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τῶν ὠτῶν· ρίς ἀνάσιμος, στόμα φρεατῶδες, ἐν ᾧ φαίνονται διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ἐρείπια τῆς Καρχηδόνος ἐν εἶδει ὀδόντων· τράχηλος βραχὺς καὶ δυνάμενος νὰ φέρῃ οἶον δὴ ποτε ἄλλον ζυγὸν πλὴν τοῦ συζυγικοῦ· προεκβολαὶ ἄνω τῆς ὀσφύος εἰς ἄκρον τεθραμμένα, ὀσφὺς τοσαύτη ὥστε νὰ δεικνύῃ τὴν θέσιν ἐν ἣ αὕτη ἄλλοτε ὑπῆρχε· γαστήρ προέχουσα μέχρι τῆς εὐθείας τῶν προεκβολῶν, ἥτις — εὐθεῖα — προεκτεινομένη ἀπέχει μίαν μὲν σπιθικὴν ἀπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ μετώπου, δέκα δὲ κονδύλους ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν ποδῶν. Φέρει ἐσθῆτα μεταξίνην χρώματος πρασίνου ὕδατῶδους, βρχύτιμα ψέλλια, μακρὰ ἐνώτια, σωφειὰν δακτυλίων, ἔχει δὲ τὴν κόμην ἀναδεδεμένην κι-νεζικῶς.

ΕΥΑΝΘΙΑ εἰσερχομένη μετὰ πατάγου εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς βλέπουσα πρὸ τῆς ἐστίας. — Τί εἶν' αὐτό, Παρασκευᾶ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις ἐστράφη ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς Εὐανθίας. — Αὐτό; φωτιά... τί θέλεις νὰ εἶνε;

ΕΥΑΝΘΙΑ δυσανασχετοῦσα. — Καλὲ σ' ἐρωτῶ τί κατάστασις εἶνε αὕτη;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ζητῶν νὰ ἐννοήσῃ. — Ποία κατάστασις;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καλὲ μὲ τὴν ρόμπαν σου; μὲ τὸν σκοῦφον σου;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐννοήσας, ἀλλ' ἐκπλησσομένος. — Τί, δὲν σ' ἀρέσω;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Νὰ μ' ἀρέσῃς;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ παρατηρῶν ἑαυτὸν ἐν ἀπορίᾳ. — Δὲν μὲ βλέπεις ἔτσι καθε ἡμέραν;

ΕΥΑΝΘΙΑ τὰς χεῖρας ἀνατείνουσα. — Μὰ σήμερον, ἀδελφέ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ βυθιζόμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ καὶ τὸν κοιτανίτην περισυνάγων. — Σήμερον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἡμέραν, διότι κάμνει ἓνα χρῶμα διαβολεμένον!

ΕΥΑΝΘΙΑ ἀερίζομένη διὰ τοῦ ριπιδίου. — Εἶσαι ἀπελπισία, καυμένη Παρασκευᾷ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στρέφων τὴν κεφαλὴν κλισθεὶς. — Διατί, παρακαλῶ ;
ΕΥΑΝΘΙΑ. — Διότι σήμερον εἶνε ἡμέρα ποῦ δέχομαι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτός. — Δέχεσαι ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Βεβαίως

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τί δέχεσαι ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐπισκέψεις.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀναπηδῶν. — Αἱ !

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί εἶπες ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πῶς ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, οὐτινος ἡ ἐκπληξὶς ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. — "Ὡστε ἡ κυρία δέχεται ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπλησσομένη ἐπὶ τῇ ἐκπληξίᾳ τοῦ κ. Ψητάρου. — Σοῦ φαίνεται παράξενον ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ κατεργόμενος. — "Οχι δηλαδή . . . ναί, καὶ πολὺ μάλιστα.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Διατί ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στένων. — Διὰ πολλοὺς μὲν ἄλλους λόγους, ἰδίως ὅμως, διότι θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀφήσω αὐτὴν τὴν καλὴ φωτιά καὶ ποῦ νὰ πάγω νὰ καθήσω ; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μὰ δὲν σ' ἐμποδίζει κανεὶς νὰ καθήσης ἐδῶ, ἄρκει μόνον νὰ βγάλῃς τὴ ρόμπα καὶ τὸ σκουῖο.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὰν σκέψιν. — Ἡ ἰδέα σου μ' ἄρέσκει· δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νὰ βγάλω τὴν ρόμπαν μου ἀλλὰ τὸν σκουῖον

ΕΥΑΝΘΙΑ διαποροῦσα. — Πῶς ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετρίχως καὶ διὰ τρόπου παρακλητικοῦ. — Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ βγάλω τὸ σκουῖο ; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Δὲν γίνεται θὰ ἔλθουν ἄνθρωποι κυρίαί . . . εἶνε δυνατόν νὰ κάθῃσαι μ' ἓνα σκουῖον ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διατηρῶν μικρὰν τινα ἀμφιβολίαν. — Δὲν εἶνε δυνατόν . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἀλλὰ πῶς ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πειθόμενος. — "Εχεις δίκαιον. [Βαίνειν μέχρι τῆς θύρας ἀλλ' ἐπιστροφόμενος ἀμέσως.] "Εχεις πολὺ δίκαιον.

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἥτις παρετήρησε τὴν ἐπιστροφήν αὐτοῦ. — Διατί δὲν πηγαίνεις ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐν στενοχωρίᾳ. — Θὰ πάγω . . . αὐτὸ σκέπτομαι . . . ἤθελα πολὺ νὰ πάγω, . . . καὶ ἀμέσως μάλιστα . . . ἀλλὰ . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί ἀλλά ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκδηλών καὶ διὰ χειρονομίας τὸ αἶσθημα τοῦ ψύχους. — Δὲν

σου φαίνεται ὅτι θὰ κάμνη χρὺον ἔξω εἰς τὸ πέρασμα ; ...

ΕΥΑΝΘΙΑ — Τί χρὺον ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ρίπτων τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἐστίαν. — Πῶς νὰ πάγω μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν φωτιάν... θὰ πάρω κανένα συνάχι· δὲν νομίζεις ὅτι ἡμπορῶ νὰ τὸ ἀρπάξω ;

ΕΥΑΝΘΙΑ διανοίγουσα τὸν κοιτωνίτην τοῦ κ. Ψητάρᾳ. — Στάσου νὰ σὲ ἰδῶ· εἶσαι λαμπρὰ ἐνδυμένος... δὲν ἔχεις ἀνάγκην παρὰ νὰ φορέσης τὴν ρεδιγκότα σου...

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ δεικνύων ὅτι συμφωνεῖ πληρέστερα. — Ἔτσι αἶ ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πηγαίνω νὰ σοῦ τὴν φέρω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ γηθοσύνης. — Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ τόσην ὦ-
ραν, Εὐανθίτσα μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ σὲ βάλῃ καὶ σὲ κόπον.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐξερχομένη. — Καλὲ δὲν βαρύνεσαι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μόνος περιτρέχων τὴν αἴθουσαν ἐν προφανεῖ στενοχωρίᾳ. — Τί ἰ-
δέα ! τί ἰδέα !... ποῦ τῆς ἦλθε νὰ δεχθῇ... εἴμεθα ἡμεῖς γιὰ
τέτοια πράγματα μὲ τρεῖς καρέκλαις καὶ μ' ἓνα καναπέ μισοσπα-
σμένο ;... Τί ἰδέα !... μὰ τί ἰδέα !... Ἦθελα νὰ τῆς κάμω
τὴν παρατήρησιν ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι, ἀλλ' ἀφ' οὗτο ἔχασα
τὴν προῖκα τῆς δὲν τολμῶ καὶ νὰ λέγω πολλὰ λόγια. Ἐκεῖνο
τὸ μάτι τῆς ὅταν μὲ κυττάζῃ εἶνε σὰν νὰ μοῦ λέγῃ : « Σιωπῇ,
κύριε, μοῦ ἔφαγες τὴν προῖκα μου ! » Δηλαδή ὅχι ὅτι τὴν ἔ-
φαγα... τὴν ἔχασα ὅμως, ποῦ εἶνε τὸ αὐτό... Ἀχ, καλλί-
τερα νὰ τὴν ἔτρωγα τοῦλάχιστον σὲ διασκεδάσεις, θὰ εἶχα τώρα
τὴν ἐνθύμησίν τῆς, ἐνῶ δὲν ἔχω παρὰ τὰ γήπεδα !... Εἰς τὴν
ἀρχὴν ἔκαμα νὰ τῆς ρίξω ἓναν ποῦντον, μὰ δὲν ἤξεύρω διατὶ
ἐδειλίασα ἔπειτα... ἐφοβήθηκα τὸ μάτι τῆς... Δέχεται !...

[Σταυροκοπούμενος] Πίσω μου εἶσαι δαίμονα !... [Τείνων τὸ οὖς] Ποιὸς
ἔρχεται ;... αὐτὸ εἶνε ἀνδρὸς βῆμα... ἔχει γοῦστον νὰ ἤρ-
χισαν ἢ ἐπισκέψεις τῆς κυρίας... κ' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη μὲ τὴν ρόμπα
μου... (Περίτρομος κρυπτόμενος ἐν τῇ γῶνι τοῦ παραθύρου ὀπισθεν παραπιτάσματος).
Διάβολε !...

Εἰσέρχεται ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ κρατῶν δίσκον πλήρη κυάθων καὶ
ποτηρίων, ἅτινα συγκρουόμενα κροτοῦσι καθ' ὅσον οὗτος προχω-
ρεῖ. Φέρει λευκὸν λαιμοδέτην κατὰ τι ἐρρικνωμένον, φράκον,
ἐφ' οὗ διακρίνονται μεγάλαι κηλίδες καὶ οὔτινος τὰ μανίκια
εἶνε βαθυτέρου χρώματος παρ' ὅτι τὸ ἐπίλοιπον ἐνδυμα, ἔξ
οὗ ὑποτίθεται ὅτι παθόντων τῶν πρώτων σπουδαίαν βλάβην
ἀντικατεστάθησαν ὑπ' ἄλλων ἀνηκόντων εἰς ἄλλο φράκον.
Περὶ τοῦ πανταλονίου, ὅπερ φέρει, δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἐν-
δοιασμοί, ἂν καὶ κατὰ πόσον ἀνῆκει τοῦτο εἰς τὴν πατριὰν τῶν

δισκελῶν χωνίων, ἐκτὸς ἐὰν παραδεχθῶμεν, καὶ παραδεχόμεθα
 τοῦτο ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι καίπερ πεπαλαιωμένον ἐδωρήθη αὐτῷ
 ὑπὸ πυχσάρχου τινος κυρίου. Ἐννοεῖται ὅτι φέρει καὶ χει-
 ρόκτια ὁ ὑπηρετής, παραδόξως δὲ ταῦτα εἶνε καινουργή. Καί
 οὕτω λοιπὸν χωρῶν ὑπὸ τὸν ἥχον τῶν συγκρουομένων πότη-
 ρίων διευθύνεται πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἀποθέτει τὸν δι-
 σκον καὶ ἄρχεται τῆς διευθετήσεως τῶν πάντων.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ προκύπτων τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραπετάσματος. — Ποῖος εἶνε
 αὐτός; . . . Ὑπηρετής; [Ἐξερχόμενος τοῦ γώνου] Πότε ἦλθε; . . .
 καὶ με φράκον. . . καὶ με γάντια; . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ μορφάζων καθ' ὅσον διευθετεῖ τὰ ποτήρια καὶ τοὺς κυάθους. — Ἄν-
 θρωποι κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ δεχθοῦν δὲν ἔχουν οὔτε τσιμπίδα γιὰ
 τὴν ζάχαρη! . . . Φυλτζάνια εἶν' αὐτά; εἶνε αὐτὴ τσαγιέρα; . .
 μυρίζει ἀκόμη χαμομήλι! . . . Καὶ κάτω 'ς τὴν κουζίνα εἶνε ποῦ
 εἶνε! . . . Βρῶμα καὶ τῶν γονέων! . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὅστις ἐπλησίασε τὸν ὑπηρετὴν. — Τί κάμνεις ἐσὺ αὐτοῦ;
 ΥΠΗΡΕΤΗΣ παρατηρῶν αὐτὸν ἀπαθῶς. — Διορθῶνω κατὰ πῶς πρέπει.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Διορθῶνεις;
 ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἰδίᾳ. — Ὁ ἀφέντης θὰ εἶνε.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τί εἶνε αὐτά;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Γιὰ τὸ τσάϊ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτός. — Ποιὸ τσάϊ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἰδίᾳ παρατηρῶν αὐτὸν περιέργως. — Κοροϊδεύει τώρα ἡ μάς
 κάνει τὸν κουτό;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πότε ἦλθες ἐσὺ ἐδῶ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Τώρα δὲν εἶνε οὔτε τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ ἔλθης;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἡ κυρία.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐτσι αἶ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἀμ' τί; μονάχος μου θάρθω;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Καὶ σ' ἐσυμφώνησεν ἡ κυρία;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Τί νὰ με συμφωνήσῃ. . . ἐμεῖς δὲν κάνουμε συμ-

φωνίαίς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διαπορῶν. — Τί θὰ εἰπῇ δὲν κάμνετε; Πόσα
 θὰ σοῦ δίδῃ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Δέκα δραχμαίς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τὸ μῆνα;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ μειδιῶν αὐταρέσκως. — Ὁχι δά. . . τὴν ἡμέρα. . .
 ἐμεῖς μπαίνουμε με τὴν ἡμέρα.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀναπηδῶν. — Τὴν ἡμέραν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — 'Αμ' τόσο εἶνε, ἀφέντη· αὐτὰ εἶνε ξεκομμένα· ὅποιον καὶ ἂν πάρῃ τὸ ἴδιο θὰ τῆς ζητήσῃ.

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ ἰδίᾳ δυσχέλως ἀναπνέων. — "Ἐφ!... ἔφ!... ἔφ!... ἐτρελλάθηκεν ἡ γυναῖκά μου!... δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐτρελλάθηκεν.... καὶ θὰ μὲ βάλῃ 'ς τὰ ἔξοδα νὰ τὴν πάγω 'ς τοῦ Δρομοκαίτη....

ΕΥΑΝΘΙΑ εἰσερχομένη καὶ ρεδιγόταν κρατοῦσα. — Τὴν εἶχες κάμει 'ς ἓνα χάλι.... ἐτρόμαξα ἕως ὅτου νὰ τὴν παστρέψω.... "Ἐλα, βγάλε τὴ ρόμπα σου.

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ ἰδίᾳ διατρέχων τὴν αἴθουσαν. — 'Ακοῦς ἐκεῖ δέκα δραχμαῖς τὴν ἡμέραν, ὅταν ἡ σύνταξις μου εἶνε ὅλη ὅλη διακόσιαις τριάντα ἐννέα δραχμαῖς καὶ εἴκοσι λεπτά!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Κυρία.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί θέλεις;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ δεικνύων μεθ' ὑπερφανεῖας τὴν τράπεζαν, ἔφ' ἧς τὰ πάντα εἶνε ἐν τάξει. — Δὲν πιστεύω νὰ χρειάζεται τιποτέας ἄλλο.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καλὰ εἶνε· τώρα πῆγαινε νὰ φέρῃς τὸ σαμοβάρι.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἐξερχόμενος. — Ἀμέσως.

ΕΥΑΝΘΙΑ, διανοίγουσα τὴν ρεδιγκόταν, ἣν κρατεῖ καὶ βηματίζουσα ὑπισθεν τοῦ κ. Ψητάρου, ὅστις δὲν ἔπαισε νὰ διατρέχῃ τὴν αἴθουσαν. — "Ἐλα λοιπόν!

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ παρακολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἐξερχόμενον ὑπηρέτην. — Μίαν στιγμὴν....

ΕΥΑΝΘΙΑ βλέπουσα καὶ αὕτη τὸν ὑπηρέτην. — Τί εἶνε;

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ δεικνύων τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἐξῆλθεν. — Τί ἀγαπᾷ ἡ εὐγενία του ἐδῶ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ποιός; ὁ ὑπηρέτης;

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ. — Μάλιστα.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Νόστιμη ἐρώτησις....

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ. — Νοστιμωτάτη!

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ ποιὸς θέλεις ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα;

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ. — διανοίγων τοὺς ὀφθαλμούς. — Ποιός;

ΕΥΑΝΘΙΑ, διανοίγουσα τοὺς ῥυθμῶνας. — Ναί, ποιός; ἡ Κατερίνα;.... ποιὸς νὰ φέρῃ ἐπάνω τὰς ἐπισκέψεις; ἡ Κατερίνα;... ποιὸς νὰ σερβίρῃ τὸ τσάι; ἡ Κατερίνα;..

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ ἐν πεποιθῇσει. — Διατὶ ὅχι, παρακαλῶ, ἀφοῦ δὲν μᾶς χοστίζει καὶ τίποτε;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί λὲς τώρα, 'ς τὸ θεό σου.

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ. — Μήπως δὲν τὴν ἔχομε ποῦ τὴν ἔχομε;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μά....

Ο Κ. ΨΗΤΗΡΑΣ διακόπτων αὐτήν. — Σημειώσαι δὲ ὅτι αὐτὴ παίρ-

νει μόνον εἰκοσιπέντε δραχμαῖς τὸν μῆνα καὶ κάμνει. . . . κουζίνα, πλῦσι, σίδερο, σιγύρισμα ὅλα τέλος πάντων ἐνῶ δι' αὐτὸν θέλεις τριακόσιαις. . . . δι' ἓνα τσαῖ μόνον.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπληκτος. — Τί κάθεται καὶ λές ; τί τριακόσιαις ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Δραχμαῖς !

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ποιὸς σοῦ τὰ εἶπεν αὐτά ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκτὸς. . . . ἂν λέγῃ ψέμματα. Δέκα δραχμὰς τὴν ἡμέραν, μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τοῦ δίδῃς.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πολὺ καλὰ, δέκα· ποῦ εὐρέθησαν ἡ τριακόσιαις ;
Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐξαπτόμενος βαθμηδόν. — Μὰ, εὐλογημένη, τριάντα ἡμέραις ἀπὸ δέκα τὴν ἡμέραν δὲν κάμνουν τριακόσιαις ; . . . καὶ δὲν σοῦ βάζω τοὺς μῆνας ποῦ ἔχουν τριάντα μία, διότι ἔχει καὶ ὁ Φεβρουάριος εἰκοσι ὀκτώ . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν ἔχω κάθε ἡμέρα ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, οὐτινος ἡ ἑξαῖς μετετράπη ἀμέσως εἰς ἐκπληξιν. — ᾤ !

ΕΥΑΝΘΙΑ μειδιῶσα. — Κάθε ἡμέραν !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ συνεχόμενος ἐντελῶς. — Δὲν θὰ τὸν ἔχῃς λοιπὸν κάθε ἡμέραν ; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ γελῶσα. — Ξεκούτιανες, καυμένε. . . Ἐλα, βγάλε τώρα τὴ ρόμπα σου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις ἀπέβαλε τὸν κοινοῖνιτὴν καὶ ἐνεδύθη τὴν ρεδιγκόταν. — Μὰ ἔτσι πές μου, ἀδελφή . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Θὰ τὸν ἔχω ὅσαις φοραῖς θὰ δέχωμαι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετ' εὐχαριστήσεως. — ᾤ, ᾤ !

ΕΥΑΝΘΙΑ βλέπουσα τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἐκόμισε τὸ σαμοδάριον. — Ἐκεῖ ἐπάνω βάλε το.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ὅσαις φοραῖς θὰ δέχεται λοιπὸν. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μὰ εἶνε πράγματα νὰ τὰ ἐρωτᾷς αὐτά ; Μόνον κάθε σάββατον.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ ξέων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. — Ἀδιάφορον ! πάλιν εἶνε σαράντα δραχμαῖς τὸ μῆνα. . . . κάθε σάββατον. . . . Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ ἐδέχετο κάθε δεκαπέντε, θὰ εἴχαμεν μίαν οἰκονομίαν ἀπὸ εἴκοσι δραχμαῖς. . . . Θὰ τῆς τὸ προτείνω.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πήγαινε μέσα τὴ ρόμπα τοῦ κυρίου καὶ φέρε τὰ γλυκίσματα καὶ ὅ τι ἄλλο εἶνε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ὑποκλίνων καὶ ἀπερχόμενος. — Ἀμέσως, κυρία.

ΕΥΑΝΘΙΑ δεικνύουσα τὴν ἄλλην θύραν. — Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ μὴ λερόνης τὸ ἀντρέ μὲ τὰ σύρτα φέρτα σου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ συναφρυσόμενος ἰδίᾳ. — Νὰ μὴ λερόνων ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Εἶνε κλειστὰ ἀπ' ἐκεῖ.

ΕΥΑΝΘΙΑ έρευνῶσα ἐν τῇ θυλακίῳ της. — ᾤΑ, ναί, ἐγὼ ἐκλείδωσα. [Ἄνοι-
γει τὴν θύραν καὶ εἶτα κατέρχεται.] Πήγαινε καὶ μὴν ἀργῆς.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἰδίᾳ ἐκτελούμενος. — Πολὺ ζώρικη γυναῖκα εἶνε ἡ κυρία.
Ἄκοῦς νὰ μὴ λερόνω! . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Εἶνε ποῦ φοβοῦμαι τὸ μάτι της, ἀλλὰ
θὰ τῆς τὸ προτείνω. . . . χωρὶς νὰ τὴν κυττάζω.

ΕΥΑΝΘΙΑ διορθοῦσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Δὲν ἤξεύρεις πῶς μ' εὐχα-
ριστεῖ. . . . [Βλέπουσα τὸν κ. Ψητάραν. ὅστις φορεῖ τὸν σκούφον του]. Αἶ, καλὰ, ἔτσι
θὰ φορῆς τὸ σκούφό σου;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στρεφόμενος. — Τί πειράζει;

ΕΥΑΝΘΙΑ δυσανασχετοῦσα. — Μὰ εἶνε γελοῖον νὰ ἔρχωνται οἱ ἄν-
θρωποι καὶ νὰ σὲ βλέπουν μὲ τὸ σκούφο 'ς τὸ κεφάλι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀφελῶς. — ᾤΑ, θὰ τὸν βγάλω τότε. [Ἀφαιρῶν τὸν
σκούφον καὶ θέτων αὐτὸν ταχέως εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ.] Νά, ἔτσι. . . μία καὶ πάει.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσης.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. μειδιῶν. — Μὴ σὲ μέλη. [Φορῶν καὶ πάλιν τὸν σκούφον].
Τί ἔλεγες λοιπόν;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐλεγα ὅτι πολὺ μ' εὐχαριστεῖ ὅτι ἀπεφάσισα κ'
ἐπῆρα ἡμέραν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. ἰδίᾳ. — Καιρὸς εἶνε νὰ τῆς τὸ εἰπῶ.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Διότι ἔτσι βλέπει κανεὶς καὶ ὅλους τοὺς τοὺς γνω-
ρίμους καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς ὑποχρεώνει κι' ὅλας μὲ ἓνα τσάι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὑποτονθυρίζων. — Ναί, τοὺς ὑποχρεώνει νὰ ἔλθουν
νὰ τὸ πάρουν χωρὶς νὰ θέλουν καμμιὰ φορά.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί εἶπες;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τίποτε· εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν ιδέαν σου.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μοῦ εἶπε: «Μὰ
τέλος πάντων, κυρία Ψητάρᾳ, δὲν θὰ σᾶς εὐρωμεν ποτὲ 'ς τὸ
σπίτι σας; πάρτε καὶ σεῖς μίαν ἡμέραν διὰ νὰ σᾶς βλέπωμεν.»

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στένων. — Καὶ ἐπῆρες τὸ σάββατον! . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ γηθοσύνης. — Καὶ τὸ νοστιμώτερον εἶνε, ὅτι τὸ ἔμαθεν
ὅλος ὁ κόσμος καὶ τὸ τί θὰ ἔλθῃ σήμερον δὲν λέγεται.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ τῆς τὸ εἰπῶ.

ΕΥΑΝΘΙΑ περισκοποῦσα τὴν αἴθυσαν. — Τὸ σαλόνι μας εἶνε μικρόν,
ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν θὰ ἔλθουν καὶ ὅλοι μαζῇ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ κρατερὴν ἐνδύμυχον ἀγῶνα καὶ προσπαθῶν ν' ἀποφύγῃ τὸ
βλέμμα τῆς Εὐανθίας. — Μὰ τώρα ἔλα νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ ὀλίγον σοβαρῶς.

ΕΥΑΝΘΙΑ παρατηροῦσα περιέργως αὐτόν. — Τί νὰ κάμωμεν;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐντεινὼν τὴν φωνὴν ἀλλ' ἀποστρέφων πάντοτε τὸ βλέμμα. — Λέ-
γεις ὅτι θὰ ἔλθῃ πολὺς κόσμος. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Λέγω ; . . . Εἶμαι βεβαία.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ποῖος κόσμος ; τί σχέσεις ἔχομεν ἡμεῖς διὰ νὰ δεχώμεθα καὶ ἐπισκέψεις ;

ΕΥΑΝΘΙΑ σχεδὸν μειδιῶσα. — Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μ’ αὐτά, διότι δὲν σὲ καταλαμβάνω.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀναθαρρήσας ἐκ τῆς ἡπιότητος τοῦ τρόπου καὶ στρέφων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βλέμμα. — Θέλω νὰ εἰπῶ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσης, ὅτι αἱ σχέσεις μας εἶνε πολὺ περιωρισμένα, καθ’ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τὸ ἔχουν δουλειὰ νὰ κάμνουν ἐπισκέψεις. Ἡμεῖς, δὲν λέγω, εἴμεθα συνδεδεμένοι μὲ πολλὰς οἰκογενείας, ἀλλ’ αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ βγαίνουν μιὰ φορὰ ἔς τοὺς τρεῖς μῆνας ἀπὸ τὸ σπίτι των, καὶ θέλεις νὰ μᾶς ἔρχονται ἐδῶ κάθε σάββατον, ἀφοῦ μάλιστα καθήμεθα καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς πόλεως ;

ΕΥΑΝΘΙΑ τείνουσα τὸ οὖς. — Τὸν σκοῦφον σου . . . κάποιος ἔρχεται.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀφαιρῶν ταχέως τὸν σκοῦφον. — “Ω, παρ’ ὀλίγον νὰ τὸν λησμονήσω.

ΕΥΑΝΘΙΑ βλέπουσα τὴν ὑπηρετὴν, ὅστις κομίζει τὰ γλυκίσματα. — Δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἔρχεσαι ἀπ’ ἐδῶ διὰ νὰ μὴ λερώνης τὸ ἀντρέ ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ κλισθεὶς. — Μὰ δὲν ἡμπορῶ νὰ περνῶ ἀπὸ τῆς κρεββατοκάμαραις ὅλην τὴν ὥρα, κυρία· γι’ αὐτὸ εἶνε οἱ ἀντρείδες.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ φορῶν καὶ τὸν σκοῦφον αὐτοῦ. — Εἶνε καὶ αὐθάδης ὁ φίλος . . . ἀφοῦ παίρνει καὶ δέκα δραχμαῖς !

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πήγαινε τώρα κ’ ἔχε τὸ νοῦ σου ἔς τὸ κουδοῦνι.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἀπερχόμενος καὶ μορμύρων. — Τὴν ξέρω ἐγὼ τῇ δουλειᾷ μου.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὴν σιγὴν, καθ’ ἣν ἡ Εὐανθία διορθοῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Δὲν ἐσκέφθης ὅμως, Εὐανθία μου, ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχουν ἔξοδα, καὶ ἡμεῖς . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ λίαν αὐστηρῶς. — Τί εἶπες ;

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ τὴν κεφαλὴν ἀποστρέφων. — “Ω, διάβολε, τὸ μάτι τῆς . . . δὲν τὸ ἐπρόσεξα· ὥς νὰ μοῦ λέγῃ : Καὶ ἡ προίκα μου ;

ΕΥΑΝΘΙΑ τονίζουσα ἐκάστην λέξιν. — Τί ἔξοδα ; τὸ τσάι τὸ ἔχομεν καθὼς καὶ τὴν ζάχαρην, τὰ κάρβουνα καίονται πάντοτε, τὸ γάλα εἶνε αὐτὸ ποῦ δὲν πίνω τὸ πρωί, τὸ κονιάκ, μᾶς τὸ στέλνουν πότε καὶ πότε πεσκέσι, τὰ λεμόνια δὲν θὰ μᾶς λείψουν ποτὲ ὅσο πέφτει ἔς τὴν αὐλή μας ἢ λεμονηὰ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ· τὸ μόνον ἔξοδον εἶνε τὰ ὀλίγα γλυκίσματα . . .

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διπλῶς. — Καὶ ὁ ὑπηρετῆς ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μεγάλῃ δουλειᾷ ! δέκα δραχμάς !

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ναί, μὰ εἶνε τέσσαρες φοραὶς τὸ μῆνα, ποῦ μᾶς κάμνουν σαράντα στρογγυλαῖς, καὶ εἶνε μερικοὶ μῆνες ποῦ

ἔχουν πέντε σάββατα. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δέχεται μίαν φορὰν τὸν μῆνα;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐμβρόντητος. — Καλέ, εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ παρακλητικῶς. — Κάθε δεκαπέντε τοῦλάχιστον.

ΕΥΑΝΘΙΑ χαγγάζουσα. — Μὰ πῶς γίνεται αὐτό;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰνθουσιωδῶς. — Νὰ τὸ κάμης ἐσὺ καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι θὰ σὲ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαις.

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑψοῦσα τοὺς ὤμους. — Εἶσαι τρελλός, καυμένε Παρασκευᾶ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἔχων τὴν πεποιθήσιν ὅτι θὰ κατορθώσῃ ὅ τι σκέπτεται ρυθμίζων τὴν φωνὴν αὐτοῦ οὕτως ὥστε πᾶσα λέξις ν' ἀποστάξῃ μέλι. — Ξεύρεις πόσον οἰκονομικώτερα θὰ μᾶς ἔλθῃ;

ΕΥΑΝΘΙΑ πικρῶς. — Ἡξεύρω ἓνα πρᾶγμα, ὅτι ἡμποροῦσα νὰ δέχωμαι κάθε ἡμέραν, καὶ ἐξ αἰτίας μερικῶν μερικῶν ἐπιχειρήσεων...

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀποστρίφων βιαίως τὸ πρόσωπον ἰδίᾳ. — Τὴν προῖκα της!..

ΕΥΑΝΘΙΑ παρατηροῦσα τὸν κ. Ψητάραν ἀσκαρδαμυκτί. — Μ' ἐκατάλαβες, νομίζω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ καταπνίγων στεναγμόν. — Ἐτσι τελειώνει: κάθε συζήτησις μας!

Σιγῇ, καθ' ἣν ὁ μὲν κ. Ψητάρας διατρέχει τὴν αἴθουσαν ἐν προφανεῖ στενοχωρίᾳ, ἡ δὲ Εὐανθία διευθετεῖ καταλλήλως τοὺς κυάθους ἐπὶ τῆς τραπέζης σκεπτομένη τι νὰ ἐπιπροσθέσῃ εἰς ὅ τι εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της. Καὶ φαίνεται ὅτι εὔρε τοῦτο διότι στρέφεται, ἵνα τὸν ἀναζητήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἀνοίγῃ τὸ στόμα ἵνα τὴν σκέψιν αὐτῆς διατυπώσῃ μετὰ πολλῆς πικρίας, ὡς ὁ μορφασμός τοῦ προσώπου αὐτῆς δηλοῖ, ὅτε ἀνακόπτεται: ὑπὸ τοῦ κώδωνος τῆς θύρας.

ΕΥΑΝΘΙΑ ριπτομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ βιβλίου ἀνὰ χεῖρας λαμβάνουσα. — Τὸ κουδοῦνι... ἔρχονται, Παρασκευᾶ... βγάλ' τὴ σκούφια σου, πάρε καὶ σὺ ἓνα βιβλίον... ἡ ὄγι... ἀκούμπησ' ἐδῶ καλλιτέρα...

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὅστις ἀφαίρεσας τὸν σκούφον τοῦ ἐρρίθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἑδραν εἶτα ἱερθεῖς εἰς τὴν νέαν πρόσκλησιν τῆς Εὐανθίας ἔτρεξε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. — Ποῦ, ποῦ, ποῦ ν' ἀκουμπήσω;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐδῶ, 'ς τὴ ράχη τοῦ καναπέ, γρήγορα.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ τρέχων πρὸς αὐτήν. — 'Σ τὴ ράχη;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ κύτταξέ με μέσ' τὰ μάτια, ἐνῶ ἐγὼ θὰ κάμνω ὅτι διαβάζω...

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ λαμβάνων ἐρωτικὴν στάσιν. — Ἐτσι!

ΕΥΑΝΘΙΑ προσποιουμένη ὅτι ἀναγινώσκει καὶ ρίπτουσα κρύφια βλέμματα πρὸς τὸν κ. Ψητάραν. — Ναί.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ εισερχόμενος, φέρων ἐπὶ δίσκου ἐπιστολήν. — Κυρία ; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑπεγειρομένη. — Τί εἶνε ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐγειρόμενος καὶ φορῶν τὴν σκούφον τοῦ ἰδίου. — Αὐτὸς πάλιν εἶνε ! . . . Οὐφ ! . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ λαμβάνουσα τὴν ἐπιστολήν. — Ποιὸς τὸ ἔφερεν αὐτὸ τὸ γράμμα ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Ἐνας ἄνθρωπος.

ΕΥΑΝΘΙΑ — Δὲν εἶπε τίποτε ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Δὲν τὸν ἄκουσα νὰ εἰπῇ τίποτε.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ὡαλά, πήγαινε.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὑπηρετοῦ. — Ποιὸς σοῦ γράφει ;

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἥτις ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, ἀναγινώσκουσα. — « Ἀγαπητῇ μου κυρία Ψητάρᾳ, Πόσον λυποῦμαι, ὅτι ἔχομεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν· δὲν θὰ ἡμπορέσωμεν ποτὲ νὰ συναντηθῶμεν καὶ τοῦτο μὲ λυπεῖ κατάκαρδα. Εἴσθε ὅμως καὶ ὀλίγον κακῇ, ἀγαπητῇ μου κυρία Ψητάρᾳ, διότι ἐνῶ ἡ ἐβδομάς ἔχει ἐπτὰ ἡμέρας ἐξελέξατε τὴν ἰδικήν μου, καὶ θὰ καταστρέψητε τοιουτοτρόπως τὰ σάββατά μου καὶ θὰ ἐρημώσητε καθ' ὁλοκληρίαν τὰς αἰθούσας μου, τοῦθ' ὅπερ αὐξάνει τὴν λύπην μου. Ἐν τούτοις σὰς ἀσπάζομαι καὶ μένω ἡ φίλῃ σας, Χαρίκλεια Τσαπαλίδου.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν σύνους ἰδίᾳ. — Σὰν νὰ μᾶς κοροϊδεύῃ αὐτὴ ἡ κυρία Τσαπαλίδου.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἡ καυμένη !

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Δὲν τὸ ἐνόησεν !

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐγειρομένη. — Τί λύπη ! . . . πῶς μὲ ἀγαπᾷ.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Ἐγὼ λέγω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως διὰ νὰ τῆς προτείνω καὶ πάλιν . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ διακόπτουσα τὴν σκέψιν αὐτοῦ. — Δὲν εὐρίσκεις ὅτι μ' ἀγαπᾷ πολὺ ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ προσποιούμενος στενοχωρίαν. — Ἐ, ἔ, . . . ἂν σ' ἀγαποῦσε δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πάρῃ τὴν ἡμέραν σου.

ΕΥΑΝΘΙΑ δυσθῶμος. — Τί ἀνοησίαις λές ; αὐτῇ μοῦ τὴν ἐπῆρε ἡ ἐγώ ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἄ, ναί, ἔχεις δίκαιον . . . Αἶ, νὰ τὴν ἀλλάξῃς.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί ν' ἀλλάξω ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τὴν ἡμέραν σου.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τώρα ποῦ τὸ ἤξεύρει ὅλος ὁ κόσμος ;

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν τὸ ξεύρῃ κανεὶς . . . ἀφοῦ δὲν τὸ ἤξευρα οὐτ' ἐγώ.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐπειτα πόσαις εἶνε αὐταῖς ἡ ἡμέραις ; ἐπτὰ, καὶ πρέπει νὰ εἵμεθα τριάντα ἡ κυρίαις ποῦ δεχόμεθα.

Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ στένων. — Βάζει κ' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄντρα της μὲ τοὺς πραμματευτάδες !

ΕΥΑΝΘΙΑ μετ' ἐπιμονῆς. — Τριάντα! . . . δὲν εἶνε παῖξε γέλασε.
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Αὐτὸ ἔρχεται εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἰδέας ποῦ
 σοῦ ἔλεγα πρωτύτερα.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ποίας ἰδέας;
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μελιχρῶς. — Νὰ δέχεται μιὰ φορὰ τὸν μῆνα, ἢ
 τοῦλάχιστον. . . . κάθε δεκαπέντε.

ΕΥΑΝΘΙΑ δυσανασχετοῦσα. — Οὔφ! . . . νὰ μὴν ἀκούω ἀνοησίαις!
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἔτσι θὰ εὑρετε σειρὰν ὄλαις σας.
 ΕΥΑΝΘΙΑ στρίφουσα αὐτῷ τὰ νῶτα βιαίως. — Κάμε τὴ δουλειά σου, σέ
 παρακαλῶ. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ βαθύτατον στεναγμὸν καθήμενος παρὰ τὴν πυρὰν. — Πολὺ
 καλῶ.

Μακρὰ σιγῇ, καθ' ἣν ἐν μὲν τῇ αἰθούσῃ ἀκούεται ἡ πτῆσις
 τῶν ἀπομεινασῶν μυιῶν, ἔξω δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, ἥτις εἶνε καὶ λίαν
 ἀπόκεντρος, ποῦ καὶ που ἡ τροχηλασία πεπλανημένου κάρρου.
 Αἰφνης ἀκούεται ὁ κώδων τῆς θύρας ἡχῶν ἐπανειλημμένως.

ΕΥΑΝΘΙΑ ριπτομένη εἰς τὸ ἀνάκλιτρον. — Παρασκευᾷ, ἔρχονται. . . .
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀρπυνιζόμενος. — Διάβολε! . . . μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος.
 ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν ὀργῇ βλέπουσα τὸν κ. Ψητάρην σκορδινώμενον. — Μὴ χασμουριέσαι
 τώρα καὶ θὰ ἔλθουν ἄνθρωποι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ χασμώμενος. — Ἄ, θὰ ἔλθουν. . .
 ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἐλα, ἀκούμπησ' ἐδῶ εἰς τὸν καναπέν.
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ράχεις τοῦ ἀνακλίντρου, ἀλλὰ μὴ κατορθῶν
 νὰ καταστεῖλῃ τὰ χασμήματα. — Τί νὰ σοῦ κάμω; ὅταν μέ πιάσῃ αὐτὸ τὸ
 χασμουρητόν;

ΕΥΑΝΘΙΑ ὀργίλη. — Πάλιν;
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ δυσανασχετῶν. — Μήπως τὸ θέλω;
 ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ὁραία! . . . πολὺ ὠραία! . . . μόνον διὰ νὰ ἔχῃς
 πόζαν ἐρωτευμένου!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Εγὼ τὴν ἔχω; . . . ἐσὺ τὴν ἠθέλησες,
 καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. . . . μ' ἐκούρασεν.

ΕΥΑΝΘΙΑ περιδίδης. — Βγάλ' τὴ σκούφια σου, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀποβάλλων τὴν σκούφην του. — Μπᾶ! τὴν φορῶ;
 ΕΥΑΝΘΙΑ φέρουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου. — Δὲν σοῦ λέγω ἐγὼ πῶς
 θὰ τὴν λησμονήσῃς;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὸν δεικνύων σημεῖα μεγίστης ἀνυπομονησίας. — Εἴ-
 σαι βεβαία ὅτι ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἀφοῦ τὸ ἤκουσα.
 Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πῶς δὲν ἔρχεται λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις;
 ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ξεύρω κ' ἐγώ; . . . δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐννοήσω τίποτε.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐπιχειρῶν νὰ μετακινήθῃ. — Νὰ πάγω νὰ ἰδῶ μίαν στιγμήν;

ΕΥΑΝΘΙΑ ταχίως καὶ ὑποκώφως. — Μὴν κουνιέσαι· νομίζω ὅτι ἔρχεται.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ τείνων τὸ σῶς. — Λᾶθος κάμνεις· δὲν εἶνε κανεῖς.

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἧς τὸ βεβλῖον διωλίσθησε τῶν χειρῶν. — Περίεργον!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀνορθούμενος. — Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί τρέχει.

ΕΥΑΝΘΙΑ περιδεῖς. — Μὴν ἔβγῃς ὁμῶς ἔξω.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ φέρον τὰς χεῖρας περὶ τὴν ὀσφύν καὶ μετ' ἄλλους στένων. — Ὁχι, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, ἐκοφμοεσιάστικα!

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑπεχειρομένη. — Φώναξε τὸν ὑπηρέτην νὰ τὸν ἐρωτήσῃς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πῶς τὸν λέγουν;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ξεύρω κ' ἐγώ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτός. — Πῶς; δὲν ἤξεύρεις τὸ ὄνομά του;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μήπως θὰ παίρνω τὸν ἴδιον πάντοτε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ παρὰ τὴν θύραν — Αἱ, ποῦ εἶσαι; Κώστα, Γιάννη....

ΕΥΑΝΘΙΑ διακώπτουσα αὐτὸν ταχίως. — Μὴ φωνάζῃς ἔτσι δυνατά.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐξακολουθῶν, ἀλλὰ διὰ φωνῆς ὑποκώφου. — Δημήτρη, Παῦλε, Βαρθολομαῖε, Ὁσμάν, Ἐδουάρδε, Ἀναξαγόρα!...

ΕΥΑΝΘΙΑ μετ' ἀνυπομονησίας. — Οὐ, καυμένε καὶ σύ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ κλείων τὴν θύραν. — Ὅλα τὰ ὀνόματα τοῦ τά εἶπα.... δὲν ἀκούει.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Αἱ, καλὰ κύτταξε νὰ ἰδῇς τί τρέχει.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ εἰσερχόμενος. — Μ' ἐφωνάζατε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτός. — Μπᾶ! ᾗθες;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Μὰ δὲν μ' ἐφωνάζατε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Καὶ πῶς λέγεσαι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἀναξαγόρας.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ὁ Κλαζομένος;...!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ὑπερφάνως. — Ὁχι.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πῶς δὲν ἀνέβηκ' ἐπάνω;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ποιός;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Αὐτὸς ποῦ ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Δὲν ἦταν κανεῖς.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπληκτός. — Πῶς;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Κᾶτι μάγκαις ἐπερνοῦσαν καὶ τὸ ἐκτύπησαν.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — ὦΑ!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Θέλετε τίποτες ἄλλο;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ φερὼν τὸν σκοῦρον αὐτοῦ. — Ὁχι, Ἀναξαγόρα.... ἔ-
χεις τὴν ἄδειαν νὰ μένης παρὰ τὴν θύραν κάτω.... Κλαζομένιε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἀπερχόμενος καὶ μορμύρων ἰδίᾳ. — Γιατὶ μὲ λέει Κλαζομένιο,
ἄφοῦ μὲ λένε Βουρδουμπᾶ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διευθυνόμενος πρὸς τὴν τράπεζαν. — Τέσσαρες ἡ ὥρα. . . .
δὲν πιστεύω νὰ ἔλθουν πολλαὶ ἐπισκέψεις. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Μπᾶ ! εἰν' ἐνωρίς ἀκόμη.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Τὶ ἐνωρίς ποῦ εἰς τὰς πέντε βραδυάζει ;

ΕΥΑΝΘΙΑ βλέπουσα τὸν κ. Ψητάρην ὅστις ἱτοιμάζεται νὰ λάβῃ κύαθον τείου. — Τὶ
κάμνεις αὐτοῦ ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀρελῶς. — Νὰ πιῶ ἓνα τσάϊ. . . . Ἐαρέθηκα νὰ
περιμένω.

ΕΥΑΝΘΙΑ δι' ἐνὸς ὁλματος εὐρισκομένη παρ' αὐτοῦ. — Ἐτρελλάθης ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐμβρόντητος. — Διατί ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἀρπάζουσα τὴν τοιοδόχην. — Ὁ ἀ λερώσης τῆς τσάσκαίς ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Μὰ ἐστέγνωσεν ὁ λαιμός μου, ἀδελφή !

ΕΥΑΝΘΙΑ τὰς χεῖρας ἀνατείνουσα. — Πᾶ, πᾶ, πᾶ, Θεὸς φυλάξοι ! . . . Νὰ
ἔλθῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ τὰ εὕρῃ ἄνω κάτω ; . . . !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μελαγχολικῶς. — Μία τσάσκα, εὐλογημένη ! . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τίποτα, τίποτα. . . . αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξῃς
καθόλου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀπελπιστικῶς. — Μὰ δὲν βλέπεις πῶς βράζει τὸ
νερόν ; . . . πάει χαμένον. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἄς παίει. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Πῶς θὰ πιῶ ἓνα φλυτζάνι. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Οὐτε μισόν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ καταπνίγων βαθύτατον στεναγμόν καὶ ἀπλῶν τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ
τραγάδιον. — Καλὰ, ἄς εὐχαριστηθῶ μὲ ἓνα μπισκότον.

ΕΥΑΝΘΙΑ κρατοῦσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ. — Μὰ μὴν εἶσαι λιγροῦδης, καυμένε.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐνα θὰ πάρω, μήπως θὰ τὰ πάρω ὅλα ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἀρνούμενη. — Ὁχι, ὅχι !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Νὰ πάρω ἓνα ἐγὼ καὶ ἓνα ἐσύ.

ΕΥΑΝΘΙΑ σείουσα τὴν κεφαλὴν. — Φάγ' ἐσύ καὶ φάγ' ἐγώ, τί θὰ μείνῃ
γιά τοὺς ξένους ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ αἰσθανόμενος τὴν ὀργὴν καταλαμβάνουσαν αὐτόν. — Θὰ μοῦ
ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀνόητα καμώματα. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ παρατηροῦσα αὐτόν ἀσκαρδαμυκτί. — Τί εἶπες ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὑπομένων τὸ βλέμμα τῆς καρτερικῶς, ἀλλὰ στραβίζων ἕνεκα τῆς
ὀργῆς. — Ὅταν γίνεται τὸ ἔξοδον διὰ τοὺς ξένους, ἐγὼ ὁ ἄνδρας σου
ἔχω νομίζω τὸ δικαίωμα . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ ὀργίλη. — Τὸ ἔξοδον. . . . τὸ ἔξοδον. . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ εἰς ἄκρον παρωρισμένος. — Μάλιστα, τὸ ἔξοδον τὸ ὁποῖον
γίνεται ἀπὸ τὴν σύνταξίν μου. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ θηριωδῶς ἀπειλητικῇ. — Τὸ ἔξοδον ! . . . δὲν νομίζω νὰ εἶνε
ἀπὸ τὴν σύνταξίν σου. . . . τὸ ἔξοδον ! . . .

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πίπτων ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν ἱστίαν ἑδρας ἐν ἀπελπισίᾳ. — ὦ !

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐξακολουθοῦσα νὰ φαίνεται πάντοτε ἀπειλητικῇ, σείουσα δὲ ἰσχυρῶς τὴν κεφαλὴν. — Μὲ καταλαμβάνεις.

Ὁ κ. Ψητάρης σιγᾷ κάτω νεύει καὶ βυθίζει τὸ βλέμμα ἐντὸς τῆς σθεννυμμένης πυρᾶς, ὅπως ἀνεύρη τὴν ὕψωσιν τῆς τιμῆς τῶν γηπέδων.

Ἐπικρατεῖ ἐπὶ πολλὴν ὥραν βαθεῖα σιγὴ καὶ οὔτε ἡ πτῆσις τῶν μυτῶν ἀκούεται πλέον, οὔτε ἄλλος ἐν τῇ ὁδῷ θόρυβος.

Ἐν τούτοις ἡ Εὐανθία δὲν δύναται νὰ καταστείλῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ὅτι δὲν προσέρχονται αἱ ἀναμενόμεναι πολυπληθεῖς ἐπισκέψεις, εὐρίσκουσα μάλιστα ὅτι εἶνε λίαν κακοήθεις, καὶ τὸ μέρος τοῦ τάπητος ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου μέχρι τοῦ παρὰ θύρου ἀρχίζει νὰ φθείρεται.

Αἰφνης ἀκούεται ὁ κῶδων τῆς θύρας καὶ μετ' ὀλίγον ἡχοῦσιν ἐπὶ τῆς κλίμακος βήματα στερεά.

ΕΥΑΝΘΙΑ ριπτομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου πλήρης χαρᾶς. — Τέλος πάντων !

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ χασμῶμενος ἐν τῇ ἑδρᾷ του. — Ἄχ, ᾶ, ᾶ, ᾶ, ᾶ !

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν ἀρχῇ χαμηλοφώνως, εἰτα ὕψουσα τὴν φωνήν. — Παρασκευᾶ, ἔλα...

[Βλέπουσα ὅτι ὁ κ. Ψητάρης δὲν ἀπαντᾷ.] Τί κάμνεις αὐτοῦ ; κοιμᾶσαι ;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὅψων τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ στρέψῃ. — Χμ !

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ. — Βγάλ' τὴ σκούφια σου... ἔρχονται.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πάντοτε χωρὶς νὰ στρέψῃ. — Θὰ μοῦ δώσης τσαί ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Σοῦ δίδω, ἔλα... βγάλ' τὴ σκούφια σου....

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ στρεφόμενος. — Καὶ μπισκότα ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ὁ τι θέλεις... βγάλ' τὴ σκούφια σου....

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀφαιρῶν τὸν σκούφον του. — Τότε μάλιστα.

ΕΥΑΝΘΙΑ τείνουσα τὸ οὖς. — Ἔλα ἐδῶ κοντά μου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἱερθεῖς, ἀλλὰ βλέπων κύριον εἰσερχόμενον μένει ἀκίνητος. — Διάβολε, δὲν προφθάνω.

Εἰσέρχεται ὁ κύριος Χ... νέος οὐχὶ καὶ τόσον εὐειδῆς, ὕψους ἀναστήματος, κομψὸς τὴν περιβολήν, φέρων ἄνθος ἐν τῇ κομβιοδόχῃ καὶ κρατῶν ράβδον λεπτοτάτην.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Χ... ὑποκλίνων ἐν στενοχωρίᾳ. — Κυρία μου...

ΕΥΑΝΘΙΑ ὑπεγειρομένη καὶ τὴν χεῖρα τείνουσα πρὸς ὑπόδειξιν ἑδρας πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου. — Ὅριστε, κύριέ μου.

Ὁ Κ. Χ... στρεφόμενος πρὸς τὸν κ. Ψητάρην πρὶν ἢ καταλάβῃ θέσιν. — Ὁ κύριος Ψητάρης, ἀναμφιβόλως :

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὑποδεικνύων τὴν αὐτὴν ἑδραν μετ' ἐπιχαρίτου μειδιάματος. — Μάλιστα, κύριέ μου.

‘Ο Κ. Χ. . . . καθήμενος ἐν στενοχωρίᾳ πάντοτε. — Χαίρω πολύ, κύριέ μου.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ πλησιάζων τὸν κ. Χ. — Δὲν ἀφήνετε τὸ καπέλλο σας;

‘Ο Κ. Χ. . . . ἀρνούμενος νὰ δώσῃ τοῦτο εἰς τὸν κ. Ψητάραν, ὅστις ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα. — Σᾶς εὐχαριστῶ, δὲν σκοπεύω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω πολύ.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκθύμως καὶ συγκεντροῦσα ἐπὶ τῶν χιλιῶν ὅλον τὸ μειδίαμα, ὅπερ προϋτίθετο νὰ διαμοιράσῃ εἰς Ἰσοῦ εἰς πάντας ὅσοι θὰ ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. — Νὰ μᾶς ἐνοχλήσετε ; τί λέγετε ; εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις μάλιστα δι’ ἡμᾶς.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ὅστις ἔθεσεν ἤδη τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πίλου καὶ τῆς ράβδου τοῦ κ. Χ. — Ἀφήστε τα σᾶς παρακαλῶ.

‘Ο κ. Χ. . . . μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν. — Ὅπως ἀγαπᾶτε.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἰδίᾳ. — Ποῦ τὸν εἶδα ἐγὼ αὐτόν.

Ο Κ. Χ. . . . ἰδίᾳ. — Ἦλθον εἰς κακὴν στιγμήν· περιμένουν κόσμον οἱ ἄνθρωποι . . . τὸ νερόν βράζει ἐκεῖ . . . ὅλα εἶνε ἑτοιμα διὰ τὸ τσάι . . . καὶ ἔπειτα ἡ παρουσία τοῦ συζύγου . . .

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις ἀνῆλθε πρὸς τὴν ράβδον τῆς αἰθούσης· ὅπως ἀποθέσῃ ἐπὶ ἰδιωλίου τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον τοῦ κ. Χ., ἰδίᾳ. — Πολὺ εὐγενῆς νέος φαίνεται, ἀλλὰ ποῶς νὰ εἶνε ;

ΕΥΑΝΘΙΑ μετὰ τινα σκέψιν ἰδίᾳ. — Πρέπει νὰ τὸν εἶδα εἰς τῆς κυρίας Καλημεράκη. Ναί, ναί . . . μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ τὸν ἐσύστησεν πρό τινος καιροῦ.

‘Ο κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διερχόμενος πλησίον τῆς Εὐανθίας καὶ χαμηλοφώνως. — Πῶς τὸν λένε ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Καὶ τὴν βλέπετε συχνὰ τὴν κυρίαν Καλημεράκη;

‘Ο Κ. Χ. . . . — Ποίαν κυρίαν ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τὴν κυρίαν Πολυξένην Καλημεράκη.

‘Ο Κ. Χ. . . . — Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίζω.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκπληκτος. — Ἄ !

‘Ο Κ. Χ. . . . ἰδίᾳ. — Ἐὰν δὲν εἶνε εὐποροί, ὅπως μοῦ εἶπαν, ἀλλὰ δὲν φαίνονται καὶ στενοχωρημένοι . . . Διὰ νὰ ἔχουν μάλιστα καὶ ὑπηρέτην μὲ βελάδα . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ ἰδίᾳ. — Θὰ τὸν εἶδα τότε εἰς τῆς κυρίας Πεμπέση . . . Αἱ, βεβαίως εἶνε αὐτὸς ποῦ τοὺς ἐκέρδιζεν ὅλους εἰς τὴν τόμπολαν.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Βλέπω στοίχημα ὅτι ἡ γυναῖκα μου δὲν τὸν ἐνθυμεῖται καθόλου . . . Εἶνε τόσον πετεινούμαλῃ ! . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Τί κάμνει ἡ κυρία Πεμπέση ;

‘Ο Κ. Χ. . . . ἐκφράζων ἀπορίαν. — Δὲν ἤξεύρω.

ΕΥΑΝΘΙΑ ὁμοίως. — Πῶς ;

‘Ο Κ. Χ. . . . — Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἄλλ’ εἰς τὸ σπίτι τῆς μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς εἶδον πρὸ δύο ἐβδομάδων.

Ὁ Κ. Χ.... — Δὲν εἶνε δυνατόν, κυρία μου, διότι πρὸ ἕξ ἡμε-
ρῶν ἐπανῆλθον ἐκ Παρισίων.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐκκληκτος. — Ἐκ Παρισίων;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μειδιῶν. — Ὅχι δά!

ΕΥΑΝΘΙΑ ἰδίᾳ. — Μὰ τότε ποῦ τὸν εἶδα; Ἐγὼ εἶνε δέκα
ἡμέραις ποῦ δὲν ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις διῆλθε πλησίον τῆς Εὐανθίας. — Τέλος πάντων κάμε
τρόπον νὰ μάθης πῶς τὸν λένε, ἀφοῦ μάλιστα ἦλθε καὶ ἀπὸ τὸ
Παρίσι.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐγειρομένη. — Παίρνετε ἓνα τσάϊ, κύριε.... κύριε ...

Ἄχ, λησμονῶ πάντοτε τὸ ὄνομά σας....

Ὁ Κ. Χ.... ὑποκλινόμενος. — Νικόλαος Χαρτζιβάνης, κυρία μου.

ΕΥΑΝΘΙΑ περιχαρὴς. — Χαρτζιβάνης, μάλιστα.... τώρα τὸ ἐνθυ-
μοῦμαι. [ἰδίᾳ] Πρώτην φοράν ποῦ τὸ ἀκούω. Καὶ τί ὄνομα!...
Χαρτζιβάνης!...

Ὁ Κ. Χ.... ἰδίᾳ. — Θὰ ἔμαθεν ἴσως....

ΕΥΑΝΘΙΑ διευθυνομένη ταχέως πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου εὐρίσκοντο τὰ τοῦ τείου. —
Ὁ! πᾶρετε ἓνα τσάϊ.

Ὁ Κ. Χ.... δυσανασχετῶν ἐλαφρῶς. — Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δίδω κόπον.

ΕΥΑΝΘΙΑ προσφέρουσα κύαθον τείου. — Καλὲ τί λέγετε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, ὅστις προσπαθεῖ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ δὲν τὸ
κατορθοῖ, διότι πρὸ αὐτῆς ἀπαστράπτουσι βλοσυρὰ τὰ ὄμματα τῆς Εὐανθίας. — Χαρτζι-
βάνης!.... αἶ, βέβαια!.... ἐγνώρισα τὸν πατέρα σας.

Ὁ Κ. Χ.... ἐκκληκτος. — Πῶς; εἰσθε εἰς τὴν Βράϊλαν;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐγώ; ποτέ.

Ὁ Κ. Χ.... — Ἀλλὰ ποῦ τὸν ἐγνώρισατε;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἐδῶ.

Ὁ Κ. Χ.... — Περιεργον!... ὁ πατήρ μου δὲν ἦλθεν ἐδῶ ποτέ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκκληκτος. — Δὲν ἦλθεν;

Ὁ Κ. Χ.... — Ὅχι.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ μικρὴν σκέψιν. — Τότε θὰ ἐγνώρισα τὸν ἀδελφόν
τοῦ πατρός σας.

Ὁ Κ. Χ.... μειδιῶν. — Δὲν εἶχε ποτέ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ, οὕτως ἡ ἐκκληκτος ἐπιτείνεται. — Ἀδελφόν;

Ὁ Κ. Χ.... — Ἦτο πάντοτε μονογενής.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ οὕτως ἡ ἐκκληκτος καθίσταται εἰς ἄκρον καταφανής. — Ἄν
ἐγνώρισα κανέναν ἄλλον....

Ὁ Κ. Χ.... — Πιθανόν, καὶ ἄλλης οἰκογενείας βεβαίως, διότι
ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα συγγενῆ.

ΕΥΑΝΘΙΑ προσφέρουσα αὐτῇ τραγάλια. — Δὲν βουτᾶτε τίποτε εἰς τὸ
τσάϊ σας;

‘Ο Κ. Χ. . . . ἀποποιούμενος. — Σᾶς εὐχαριστῶ· δὲν τὸ συνειθίζω.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐπωφελοῦμένος τῆς περιστάσεως, καθ’ ἣν ἡ Εὐανθία συνομιλεῖ μετὰ τοῦ κ. Χ. . . πλησιάζων εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἰδίᾳ. — Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἐγνώρισα ποτὲ κανέναν Χαρτζιβάνην, ἀλλὰ διὰ νὰ τοῦ κάμω μίαν εὐγένειαν ἐπάτησα εἰς τὴν πῆτταν.

ΕΥΑΝΘΙΑ διευθυνομένη πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπως ἀποθήσῃ τὰ τραγᾶλια καὶ χαμηλοφώνως τῷ κ. Ψητάρᾳ. — Ἐξυπνάδες ἤθελες νὰ κάμης μὲ τὸν ἄνθρωπον;

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐκπληκτος. — Ἐγώ ;

ΕΥΑΝΘΙΑ ὀργίλη. — Ἐγεινες γελοῖος.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Σὲ βεβαιῶ, Εὐανθία μου, ὅτι τὸ ἔκαμα διὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι τὸν γνωρίζομεν. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς. — Ἄν εἶνε νὰ φέρεσαι ἔτσι μὲ τὰς ἐπισκέψεις μου, καλλίτερα νὰ πᾶς νὰ καθήσῃς μέσα.

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ. — Μὲ τὰς ἐπισκέψεις της ! . . . σὰν νὰ εἶνε καὶ πολλαῖς ἢ ἐπισκέψεις της . . . Μίαν εἶδαμεν ἕως τώρα· κ’ ἐκεῖνη δὲν ξεύρομεν ἀπὸ ποῦ κρατᾷ ἢ σκούφια της.

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ἀκουσες τί σοῦ εἶπα ;

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ταπεινῶς. — Μὰ σὲ βεβαιῶ. Εὐανθία μου, ὅτι μὲ παρεξηγεῖς. Πίστευσέ με ὅτι ἐγὼ ἠθέλησα. . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἥς ἡ ὀργὴ κατεστάλη. — Ἐλα, φάγε τώρα ἓνα μπισκότον καὶ σιωπὴ !

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μετὰ παρακλητικοῦ ὅρους. — Νὰ πάρω κ’ ἓνα τσάι ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Πάρε, μὰ νὰ μὴ γεμίσης πολὺ τὸ φλυτζάνι.

‘Ο Κ. Χ. . . . ἰδίᾳ ἀποθέτων ἐπὶ τινος τραπέζης τὸν κινὸν κύαθον. — ‘Ο σύζυγος πίνει τσάι καὶ θὰ ἡμπορέσω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν κυρίαν. . .

ΕΥΑΝΘΙΑ, ἥτις ἐπλησίασε μειδιῶσα τὸν κ. Χ. . . . — Ἐνα ἄλλο τσάι ἀκόμη, κύριε Χαρτζιβάνη ;

‘Ο Κ. Χ. . . . ἀποποιούμενος. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία μου, καὶ αὐτὸ ποῦ ἐπῆρα ἦτο διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀρνηθῶ.

ΕΥΑΝΘΙΑ καθημένη παρ’ αὐτοῦ. — Εἴσθε τόσο καλός !

‘Ο Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ καταδρογῶν λαϊμάρχως τὰ τραγᾶλια καὶ ἀποφεύγων τὰ ὄμματα τῆς Εὐανθίας, ἀτίνα καθηλοῦνται ἐπ’ αὐτοῦ ὡς δύο πύρινοι μύδροι. — Αὐτὰ τὰ σάββατα τῆς γυναικός μου δὲν ἀρχίζουν καὶ περίφημα. . . . Εἶνε τόση ὥρα ποῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐδῶ καὶ δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. . . . Χαρτζιβάνης ; . . . δὲν μοῦ εἶνε καὶ ἐντελῶς ἄγνωστον τὸ ὄνομα αὐτό· καὶ ἐδιάβαζα πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν ἐφημερίδα . . . Χαρτζιβάνης ; ἀλλὰ περὶ τινος ἐπρόκειτο ; . . . μία ἀγορά, μία πώλησις. . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά . . . Χαρτζιβάνης ; . . . τὸ εἶδα γραμμένον, δὲν εἶνε νὰ εἰπῇς ὅτι κάμνω λάθος ; . . . Ἡ γυναῖκα μου ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμε καχοὺς ὑπολογισμοὺς μὲ τὰς ἐπισκέψεις της. . . . ὅπως δὴ ποτε ἔχομε διὰ-

φορο τὸ τσάϊ. Πρῶτον δὲν μᾶς τὸ πίνουν ξένοι, καὶ δεύτερον ὅτι κατορθώνω νὰ πίνω κ' ἐγὼ ἕνα φλυτζάνι; ... Καὶ τὸ νοστιμώτερον εἶνε ὅτι θὰ πιῶ κι' ἄλλο ἕνα, διότι ἡ γυναῖκα μου ὁμιλεῖ καὶ δὲν βλέπει; ... Πρέπει ὅμως νὰ τῆς λέγει σπουδαιότατα πράγματα διὰ νὰ μὴ παρατηρῇ τί γίνεται ἐδῶ εἰς τὸ τραπέζι. ... Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν εὐρίσκω ὅτι κάμνει καλὰ νὰ δέχεται κάθε σάββατον.... ἂν δὲν ἦσαν ἐκεῖναις ἡ δέκα δραχμαῖς τοῦ ὑπηρέτου. ... [Παρατηρῶν τὴν Εὐανθίαν]. Μπᾶ; τί ἔρει ἡ γυναῖκα μου; ... διατὶ ἐκίτρι- νισεν; ... τί τῆς λέγει αὐτός; ... Περιεργον; ... τώρα κοκκι- νίζει; ... καὶ φαίνεται στενωχωρημένη; ... Ἄθος θὰ κάμνω... ὁ ἥλιος δύει καὶ θὰ εἶνε τὸ φῶς... Βέβαια τὸ φῶς εἶνε... καὶ μοῦ τὴν δείχνει πότε κίτρινην καὶ πότε κόκκινην... Ἄς πιῶ καὶ τὸ δεύτερον φλυτζάνι τώρα μάλιστα ποῦ δὲν βλέπει... Καὶ τί ὠραῖα μπισκότα; ... Ἐχῶ νὰ τρώω ἕως τὸ βράδυ....

ΕΥΑΝΘΙΑ μὲλις συνέχουσα ἑαυτὴν καὶ δι' ἐσθραμένης φωνῆς. — Παρασκευᾶ....

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ. — Ἀμέσως... θέλεις τσάϊ;

ΕΥΑΝΘΙΑ. — Ὁχι, ἀλλ' ὁ κύριος Χαρτζιδάνης ἦλθε διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ροφῶν ταχέως τὸ τσάϊ, ἀρπάζων δύο τρία τραγάλια, καὶ μερφάζων. διότι κατεκάη ἐκ τοῦ τσάϊ καὶ ἀπεπνίγη ἐκ τῶν τραγαλίων. — Εἴμαι εἰς τὰς δια- ταγὰς σας.

Ὁ Κ. Χ. — Κύριε Ψητάρτα, θὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην, διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἀλλὰ, ὅπως εἶπον καὶ εἰς τὴν κυρίαν, σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου εἶνε ἡ ἐκκαθάρισις μικροῦ τινος λογαριασμοῦ.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ διανοίγων τοὺς ὀφθαλμούς. — Τί λογαριασμοῦ;

Ὁ Κ. Χ. — Ἠγόρασα, κύριέ μου, τὸ κατάστημα τοῦ ἀποθα- νόντος Περκνοπούλου καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στέλλω εἰσπρά- κτορας, οἱ ὅποιοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δυσαρεστοῦν τοὺς πελάτας, ἀπεφάσισα νὰ εἰσπράξω μόνος τοὺς παλαιούς λογαριασμούς καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς γνωστούς καὶ καθὼς πρέπει ἀνθρώπους ὡς εἴσθε ὑμεῖς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἰδίᾳ τὴν ἰδρώτα τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπομάσσων. — Χαρτζι- δάνης! ... καλὰ ἔλεγα ἐγὼ πῶς εἶχα διαβάσει τὸ ὄνομά του....

Ὁ Κ. Χ. — Ἐξάγων ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του λογαριασμόν. — Ὁ λογαριασμός εἰς ὄνομά σας ἐκ διαφόρων ἀγορῶν τῆς κυρίας ἀνέρχεται εἰς δύο χιλιάδας δραχμῶν.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐπιστοχωρῶν. — Δύο χιλιάδας; ...

Ὁ Κ. Χ. — Ἐγχειρίζων αὐτῷ τὸν λογαριασμόν. — Ἐὰν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸν παρατηρήσετε... Εἶνε λεπτομερέστατος λογαριασμός....

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἐνεδὸς ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ τὸν λογαριασμόν λαμβάνων. — Μά... μά... μά... μάλιστα....

Ὁ Κ. Χ. — Ὑποθέτω, κυρία μου, ὅτι θὰ εἶνε ἀκριβής.

ΕΥΑΝΘΙΑ μετ' ἄκρας δυσκολίας δυνάμειν νὰ λαλήσῃ. — Ὑποθέτω, κύριε...

Ὁ Κ. Χ. . . ἐγειρόμενος λαμβάνων τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον τοῦ καὶ πλησιάζων τὴν Εὐανθίαν ἵνα τὴν ἀποχαιρετίσῃ. — Ὅπως δὴ ποτε ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν ἀφῆσω νὰ τὸν παρατηρήσετε, καὶ τὸ ἐρχόμενον σάββατον. . . . τὸ σάββατον νομίζω ὅτι δέχεσθε. . . . ἔτσι μοῦ εἶπαν δύο φορὰς ποῦ ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω. . . . δὲν δέχεσθαι τὸ σάββατον; . . .

ΕΥΑΝΘΙΑ μετὰ μεγάλης στενοχωρίας. — Τό . . . τό . . . σάββατον . . .

Ὁ Κ. Χ. . . — Τὸ σάββατον λοιπὸν θὰ ἐπανεέλθω νὰ λάβω ἀπάντησιν. [Ὑποκλίνων ἐδαφιαίως] Ὑψία μου. . . . Κύριέ μου. . . . [Νομίζων ὅτι ὁ κ. Ψητάρης ζητεῖ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας]. — Μὴν ἐνοχλεῖσθε παρακαλῶ.

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐγειρομένη ὡς ἐξῆλθεν ὁ κ. Χ. — Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα!

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ φορῶν τὴν σκούφον τοῦ μετὰ δυσανεκτικίας. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν οὐτ' ἐγώ!

ΕΥΑΝΘΙΑ περίλυπος. — Κρίμα 'ς τὰς περιποιήσεις μου.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ μόλις συνέχων τὴν ἀδημονίαν τοῦ. — Ὁφείλεις νὰ ὁμολογήσης ὅτι διὰ μίαν μόνην ἐπίσκεψιν καὶ τοιοῦτου εἶδους μάλιστα, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐνοικιάσῃς τὸν φίλτατον Ἀναξαγόραν ἀντὶ δέκα δραχμῶν, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει ἐν συνόλῳ δύο χιλιάδας. . . δέκα!..

ΥΠΗΡΕΤΗΣ εἰσερχόμενος. — Μ' ἐφωνάζατε;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ. — Πήγαινε καὶ νὰ ἔλθῃς αὐρion νὰ σὲ πληρώσω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Τὸ σάββατον θὰ ξαναέλθω; . . . διότι πρέπει νὰ τὸ ξεύρω ἀπὸ σήμερον.

ΕΥΑΝΘΙΑ μελαγχολικῶς. — Ὁχι. . . . δὲν θὰ ξαναέλθῃς.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Τότε τὰ ἄλλα;

ΕΥΑΝΘΙΑ ἔτι μελαγχολικώτερον. — Οὔτε αὐτά, οὔτε τὰ ἄλλα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἐκπληκτος. — Πῶς; ἡ κυρία δὲν δέχεται;

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ βυθιζόμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ παρὰ τὴν πυρὰν καὶ τὴν λογαριασμὸν ἀνὰ χεῖρας κρατῶν. — Ὁχι, ἀδελφέ, δὲν δεχόμεθα πλέον, δὲν τὸ καταλαμβάνεις;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Μὰ

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ δυσανατρεχτῶν καὶ ἐγειρόμενος. — Αἶ, ξεφόρτωνέ μας καὶ σύ. . . . Κλαζομένιε!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ὀργίλος. — Κύριε, δὲν εἶμαι Κλαζομένιος, καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ μὲ βρίζῃς.

Ὁ Κ. ΨΗΤΑΡΑΣ ἀνατείνων πᾶς χεῖρας ἐν ἀπελπισίᾳ. — ὦ περὶδοξε φιλόσοφε, τίνα ἰδέαν ἔχουν οἱ ἀπόγονοί σου περὶ σοῦ!

Καὶ τώρα, εἴαν τις εἶχε σκοπὸν νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Εὐανθίας Ψητάρᾳ εἶνε περιττὸν νὰ λάβῃ τὸν κόπον διότι. . . . ἡ Κυρία. . . . δὲν δέχεται πλέον.